

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.382 van 30 september 2015
in de zaak A. 215.681/XIV-36.390**

In zake: XXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Clonen
kantoor houdend te 2600 Berchem
Fruithoflaan 124 bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD MECHELEN,
thans de POLITIEZONE 5358 MECHELEN-WILLEBROEK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 24 april 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van:

“1. De beslissing van de korpschef van de Politiezone Mechelen-Willebroek [...] in naam en voor rekening van de Stad Mechelen van 23 februari 2015 waarbij [verzoeker] met ingang van 23 februari 2015 herplaatst werd in de betrekking van ‘inspecteur bij de afdeling interventie’”, en

“2. De beslissing van de korpschef van de Politiezone Mechelen-Willebroek [...] in naam en voor rekening van de Stad Mechelen van 10 maart 2015 waarbij [verzoeker] met ingang van 23 februari 2015 herplaatst werd in de betrekking van ‘inspecteur bij de afdeling interventie’”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 september 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annelies Troost, die *loco* advocaat Koen Clonen verschijnt voor verzoeker, en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de politiezone Mechelen, thans politiezone Mechelen-Willebroek.

Tot vóór de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen oefende verzoeker een functie uit bij het WOT/BIKE-team in dezelfde politiezone.

3.2. Op 23 februari 2015 neemt verzoeker kennis van het voorstel van de korpschef van de lokale politiezone tot herplaatsing van verzoeker in de betrekking van “inspecteur bij de afdeling interventie”.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.3. Op 10 maart 2015 beslist de korpschef verzoeker te herplaatsen bij ordemaatregel in de betrekking van “inspecteur bij de afdeling interventie”. Beslist wordt tevens dat verzoeker hierbij, “in tegenstelling met de gevoegde functiebeschrijving, niet ingezet [zal] worden voor de polyvalente pool, maar enkel voor binnendienst het onthaal - als plantonmedewerker en om de uitgestelde verhoren te verzekeren.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de eerste bestreden beslissing.

5. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over de opgeworpen exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel

wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. *Spoedeisendheid*

Standpunt van verzoeker

7. Verzoeker voert aan dat de herplaatsing zowel op moreel als op materieel vlak ernstige nadelige gevolgen voor hem zal hebben. Door zijn herplaatsing komt zijn thuissituatie onder druk omdat het voor hem en zijn partner praktisch niet langer haalbaar is te voldoen aan de vereisten van voldoende opvang voor hun kinderen. Nochtans was voldoende opvang een onderdeel van de regeling over de huisvesting en het verblijf van verzoekers minderjarige zoon, zoals dit volgens hem is overeengekomen in het vonnis van 2 juli 2014 van de jeugdkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Door andere uurregelingen kan verzoeker niet meer instaan voor de voor- en naschoolse opvang van zijn zoon wat hij in het verzoekschrift illustreert aan de hand van de mogelijkheden die de dienstplanning in zijn vroegere dienst ter zake bood en die er volgens hem in de nieuwe dienst niet meer zijn. Hij besluit dat door zijn uurregeling binnen de plantondienst deze mogelijkheden hem worden ontnomen, “hetgeen betekent dat een van [de] partners eventueel parttime moet gaan werken of dat er bijkomende opvang moet worden gezocht, hetgeen allerm minst evident is, gelet op het plaatsgebrek waarmee de kinderopvang nu reeds kampt”.

Voorts voert verzoeker aan dat de herplaatsing in een gewijzigde functie op een andere dienst met een sterke inperking van verzoekers gebruikelijke taken, zelfs met beperkingen aan de taken zoals opgenomen in de functiebeschrijving waarin hij werd herplaatst, een aanzienlijk moreel nadeel voor hem heeft. De herplaatsing komt immers neer op een degradatie en een publieke beschuldiging en verdachtmaking. Indien de maatregel niet wordt geschorst, zullen de nadelige gevolgen gedurende de gehele periode van het op stapel staande tuchtonderzoek moeten worden ondergaan, wat volgens verzoeker uiteraard

nadelige gevolgen zal hebben op de verdere ontwikkeling van zijn carrière. Het tuchtonderzoek zal daarenboven worden gevoerd met miskennis van verzoekers rechten. Aangezien het tuchtonderzoek verder zal bouwen op het tot hiertoe tegen verzoeker gecreëerde dossier, is het van belang dat deze werkwijze nu onmiddellijk een halt wordt toegeroepen voordat de hetze tegen verzoeker nog verder ontspoot en de gevolgen niet meer geremedieerd zullen kunnen worden.

Beoordeling

8. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toekomt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar [hem] wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe

elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

9. Verzoeker voert in de eerste plaats aan dat de bestreden herplaatsing zijn thuissituatie onder druk stelt in die zin dat het voor hem en zijn partner niet langer haalbaar is te voldoen aan de vereiste van voldoende kinderopvang. In de mate dat verzoeker ter adstructie daarvan verwijst naar het door hem overgelegde vonnis van 2 juli 2014 dat de verblijfsregeling van de kinderen ingevolge verzoekers echtscheiding regelt, blijkt niet dat een voldoende opvang van zijn minderjarige zoon als voorwaarde in de omgangsregeling is opgenomen. In de mate dat verzoeker ter adstructie verwijst naar de vergelijking van de dienstplanningen van zijn vroegere dienst en de dienstplanning planton, blijkt uit de overgelegde stukken dat in beide diensten vroege, late en nachtdienstregelingen zijn voorzien, alsook weekend-werk, waarbij het aanvangsuur en het einde van de dienst weliswaar niet geheel overeenstemmen. Uit het door verzoeker overgelegde overzicht van de uitgevoerde diensten bij het team WOT enerzijds, blijkt dat verzoeker ook diensten uitvoerde die niet ideaal waren voor de voor- en naschoolse opvang van kinderen, terwijl anderzijds uit het door de verwerende partij overgelegde overzicht van de door verzoeker in de herplaatste functie tussen 23 februari 2015 en 10 maart 2015 uitgevoerde diensten, op het eerste gezicht blijkt dat die deze opvang niet helemaal onmogelijk maken, minstens heeft verzoeker zulks niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont aldus niet aan dat de herplaatsing hem voor niet of moeilijk oplosbare problemen inzake kinderopvang stelt.

Dat verzoeker, naar hij stelt, aanzienlijk moreel is getroffen door de herplaatsing die een ander takenpakket impliceert en waarvan hij poneert dat ze neerkomt op een degradatie en een publieke beschuldiging en verdachtmaking, is

een gegeven dat refereert aan een nadeel dat verzoeker ingevolge deze beslissing kan lijden, maar met deze enkele vaststelling en bewering is hiermee nog niet *in concreto* aangetoond waarom de aangevoerde morele en imagoschade van dien aard zou zijn dat een eventueel later tussen te komen vernietigingsarrest niet voldoende genoegdoening zou kunnen verschaffen, zodat hij aldus het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten. Hetzelfde geldt ook voor de beweerde morele schade volgend uit het moeten ondergaan van de nadelige gevolgen “gedurende de gehele periode van het op stapel staande tuchtonderzoek” en voor de bewering dat “een en ander [...] uiteraard nadelige gevolgen [zal] hebben op de verdere ontwikkeling van zijn carrière.” Wat de algemene bewering betreft dat dit tuchtonderzoek daarenboven zal worden gevoerd met miskennis van zijn rechten, zet verzoeker niet uiteen hoe een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden herplaatsing er toe zou kunnen bijdragen dat deze rechten in het “op stapel staande tuchtonderzoek” niet geschonden zullen worden en dit los van het gegeven dat ook inzake dit gegeven verzoeker niet *in concreto* aantoont waarom hij het resultaat van de voorliggende procedure ten gronde niet kan afwachten. Hetzelfde geldt tot slot voor de bewering dat het tuchtonderzoek “verder zal bouwen op het hiertoe tegen [verzoeker] gecreëerde dossier”.

10. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van spoedeisendheid.

Conclusie

11. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Rechtsplegingsvergoeding

12. Wat de respectieve vraag van de partijen tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft, wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

VIII. Anonimisering

13. Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

14. Luidens artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig september tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques